

Подільська Зоря

День Соборності: Єдність та Перемога Шановні мешканці Вінницького району!

В цей великий історичний день вітаю вас з Днем Соборності України! Сьогодні, коли згадуємо 22 січня, ми вшановуємо два етапи становлення нашої національної історії - проголошення незалежності Української Народної Республіки та Акт Злуки українських земель. Ці події стали відліком в становленні нашої сучасної незалежної держави. Соборність - це не лише слово для нас, це наша духовна і територіальна єдність. У цей день, ми вшановуємо пам'ять тих, хто віддав своє життя за мрію про сильну та вільну Україну. Нинішні захисники нашої держави також несуть великий відповідальний обов'язок, і їхні подвиги заслуговують на найвище визнання.

Стикаючись із викликами та загрозами, ми стаємо єдиним живим ланцюгом, що утримує нашу країну в єдності. В єдності ми знаходимо нашу силу, та разом ми переживемо будь-які труднощі.

Бажаю нам Перемогу, миру і добробуту. Нехай наша незалежна Україна процвітає, а віра в майбутнє буде непохитною.

Слава Україні! Героям Слава!
Із повагою, начальник Вінницької районної військової адміністрації Віталій УРДЗІК.

АКТУАЛЬНО

Військова допомога Німеччини Україні цього року становитиме понад 7 мільярдів євро. Про це говорить канцлер Німеччини Олаф Шольц. "У 2024 році Німеччина підтримає Україну військовими товарами на суму понад сім мільярдів євро", - йдеться у повідомленні. Зараз за обсягами виділеної Україні допомоги Німеччина посідає друге місце, а США - перше.

Президент Франції Еммануель Макрон запланував поїздку в Україну в лютому. Він повідомив, що метою візиту буде завершення двосторонньої угоди про гарантії безпеки між країнами. Український прем'єр Денис Шмигаль повідомив, що зараз ведуться переговори про підписання подібних угод з ще рядом країн. Крім того, Макрон пообіцяв, що в найближчі тижні Україні поставлять близько 40 ракет дальнього радіусу дії Scalp і кілька сотень бомб.

За рік український ринок електромобілів зріс майже втричі. Загалом за весь 2023 рік українці придбали 37,6 тис авто, з нульовим рівнем викидів або у 2,8 раза більше, порівняно з 2022 роком. Окрім загального зростання ринку електромобілів відбулося зростання на ньому частки нових машин. У першому півріччі 2023-го в Україні було ввезено 12844 електрокари, що майже дорівнює загальній кількості зареєстрованих електроавтомобілів торік та у півтора рази більше, ніж у 2021 році.

Ветерани та їхні родини з Вінниччини можуть отримати гранти до 100 тисяч грн. Грантові кошти можуть допомогти побудувати теплицю для вирощування овочів чи розсади, придбати обладнання для майстерні чи СТО, облаштувати кав'ярню чи піцерію, чи втілити будь-яку іншу підприємницьку мрію. Мар'яна Нарожна, координатор проекту: "Одна з основних проблем, з якими зіштовхуються ветерани після повернення додому, - це пошук свого місця в житті громади, соціалізація та адаптація в суспільстві. Тому наш проект покликаний не лише допомогти ветеранам та їхнім родинам отримати нові знання та навички з започаткування та ведення бізнесу, а й дасть можливість стати проактивною частиною громади". Положення, аплікаційна форма та заявка - <https://rb.gy/r5vfnq>

"Моя черга обіймати тата щодня": родини військових вимагали демобілізації. Днями у Вінниці сім'ї військовослужбовців - жінки, матері та діти вийшли на мітинг в центрі міста. Як розповідала організаторка мітингу Валентина Магляр, її чоловік з перших днів повномасштабної війни пішов боронити країну. Уже 674 дні він воює на фронті. За її словами, військовим "потрібен відпочинок, перезавантаження, щоб далі легше боронити нас від ворога". "Це мирний пікет, ми абсолютно аполітичні. Ми підтримуємо демобілізацію військових, які прослужили уже понад 18 місяців. Ми вимагаємо визначені терміни служби. Рівні права для усіх військовослужбовців. На одних плечах неможливо витягнути війну. Одні й ті самі не можуть захищати всіх", - пояснила Валентина Магляр.

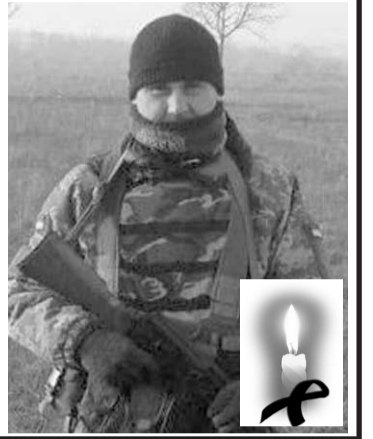
До восьми років позбавлення волі загрожує працівнику медичної служби з Вінниччини, який вимагав хабар в розмірі 2500 доларів США за отримання довідки про визнання особи обмежено придатною до проходження військової служби. Про це йдеться на сторінці ГУНП області. Посадовець вимагав гроші у військового, який проходив військово-лікарську комісію у зв'язку із хворобою, за визнання його обмежено придатним до проходження військової служби. У разі, якщо боєць відмовився, працівник медичної служби клопотав за визнання людини повністю придатною.

Віддав життя за Україну!

Знову сумна звістка у Вороновицькій громаді - 14 січня після важкої хвороби, спричиненої контузійними отриманими під час проходження служби в ЗСУ, перестало битися серце жителя Жабелівки, воїна - **Віктора КАМІНСЬКОГО**.

Чоловік народився 15 червня 1983 року в селі Жабелівка. Виріс у багатодітній сім'ї батьків - колгоспників. Навчався в Оленівській загальноосвітній школі. Закінчивши 9 класів пішов працювати на будівництво. Служив в Збройних силах України (м. Вінниця). Працював на різних роботах був трудолюбивий, відносився з відповідальністю до поставлених завдань.

Коли розпочалася страшна війна Віктор каменський одним з перших пішов захищати Батьківщину. Служив, захищаючи південь нашої країни - Миколаївську область, приймав участь у визволенні Херсону. Отримавши 3 контузії змушений був лікуватися у шпиталях м. Одеси та м. Вінниці.

Відкриття Алеї Слави в Агрономічній громаді

15 січня в селі Агрономічне відбулося відкриття Алеї Слави воїнам, які загинули, захищаючи Україну. Так у громаді вшанували подвиг земляків-воїнів, які віддали життя за Батьківщину в російсько-українській війні з 2014 року.

В урочистостях з нагоди відкриття взяли участь родини загиблих захисників, їхні друзі, побратими, мешканці громади.

Захід важкий, надзвичайно емоційний та душевний. Всі присутні не могли стримати сліз, адже рана від втрати свіжа і дуже болюча... Кожен усвідомлює ціну незалежності, яку знову і знову доводиться відстоювати.

Зі словами підтримки та подяки до рідних звернулися сільський голова Сергій Сітарський, начальник Вінницької районної військової адміністрації Віталій Урдзік та представник Вінницького РТЦК та СП майор Дмитро Бензелюк.

Хвилиною мовчання вшанували пам'ять всіх тих, хто віддав своє життя заради України, заради миру на нашій землі.

Під час відкриття священник Віталій окропив меморіали освяченою водою.

Двадцять одна світлина Героїв-Захисників Агрономічної громади, з числа мешканців громади, які віддали своє життя за Батьківщину в російсько-українській війні з 2014 року і до сьогодні, увіковічені тут.

Це місце стане місцем спогадів, смутку та гордості за подвиг наших земляків. Кожен, хто буде проходити повз - буде згадувати тих, хто ціною свого життя захистив Незалежність нашої Держави. Тих, хто виборює для нас мир та спокій. Тих, хто зробив усе можливе й неможливе, щоб наблизити нашу Перемогу! Пам'ятати про них і бути гідними них - обов'язок кожного з нас.

Це найменше, чим ми можемо віддячити загиблим захисникам за мир у наших домівках та захист. Адже герої живі, поки жива пам'ять про них.

ГЕРОЇ НАШОГО ЧАСУ:

2 січня 2024 року почесним нагрудним знаком Головнокомандувача Збройних Сил України Валерія Залужного "Хрест Військова честь" нагороджено захисника України **Олега Володимировича АНДРІЙЧУКА**, жителя села Яришівка Лука-Мелешківської ТГ.

Ще вже друга нагорода Олега. Вперше він був нагороджений почесним нагрудним знаком "За зразкову службу" Міністра оборо-

ни України, Олексія Резнікова.

В серпні 2022 року Олег вступив до лав ЗСУ, вересень-жовтень 2022 року проходив військово навчання у Великій Британії.

3 12 січня 2023 року знаходиться на передовій. Олег сержант медичного підрозділу Фельдшер медичної служби Десантно-штурмових військ. Щиро вітаємо нашого мужнього земляка!

Скільки допомоги для ЗСУ було спрямовано з бюджету Якушинецької громади у 2023 році?

Це питання нині виникає у багатьох, отже маємо відповідь. До речі, порівняти суми між громадами в межах області дозволило дослідження цього питання фахівцем USAID Україна Сергієм Романовичем.

Із бюджету громад виділяються трансферти (субвенції) на потреби оборони за КПКВК 9800, що спрямовуються переважно на військові частини, які вже самостійно закривають власні потреби.

Наголошуємо, що жодним іншим чином місцеві органи влади не можуть виділяти кошти для Збройних Сил України.

У дослідженні громади були порівняні за розмірами бюджетів, щоб коректно порівнювати їх за фінансовими можливостями.

Якушинецька громада входить до групи ТГ бюджети яких мають розмір від 200 до 300 млн грн.

Таких громад у Вінницькій області 9. Серед цих ТГ, із бюджету Якушинецької громади, було виділено найбільшу суму для підтримки наших ЗСУ.

У 2023 році розмір бюджету Якушинецької громади склав - 227 млн грн, при цьому субвенція (КПКВК 9800) - 10,5 млн грн.

Тобто Якушинецька ТГ на першому місці у Вінницькій

області за підтримкою ЗСУ серед громад із бюджетом від 200 до 300 млн грн.

В Немирівській ТГ розмір бюджету - 298 млн грн, при цьому субвенція (КПКВК 9800) - 3,6 млн грн.

Іллінецька ТГ - 240,9 млн грн, субвенція - 6 млн грн;
Липовецька ТГ - 233 млн грн, субвенція - 2,2 млн грн;
Літинська ТГ - 214 млн грн, субвенція - 3,6 млн грн;
Оратівська ТГ - 204 млн грн, субвенція - 1,2 млн грн;
Томашпільська ТГ - 217 млн грн, субвенція - 1,1 млн грн;
Тростянецька ТГ - 247 млн грн, субвенція - 7 млн грн;
Шаргородська ТГ - 210 млн грн, субвенція КПКВК 9800 - 1,2 млн грн.

Окрім бюджетних коштів, колектив Якушинецької сільської ради постійно збирає гроші для допомоги військовим землякам. Протягом 2023 року коштами, які зібрав колектив вдалося закрити запитів на 1 000 000 гривень. Зокрема було придбано та передано на фронт: 8 тепловізорів, 2 дрона Mavic, співфінансували закупівлю 3-х автомобілів, надавали кошти для ремонту автовок, придбанні парафінансували для окупних свічок, зимової резини, бензопил, прицілів, глушників, тощо.

Плетемо з вірою у Перемогу

На передовій годі обійтися без маскувальних сіток. Вони прикривають позиції наших захисників - отже, ворогу буде проблематично по них влучити. У військових є чималий запит на сітки: замовлення йдуть на тисячі квадратних метрів. Забезпечувати армію таким потрібним захистом взялися небаїдужі українці.

Волонтерський осередок "Стрижавські павучки", під керівництвом викладачки історії та правознавства Стрижавського ліцею №1 Людмили Мазай, плетінням сіток займається ще з 2014 року. Загалом у період з 2014 до 2018 року сплели близько 100 сіток. Свою роботу відновили із початком повномасштабного вторгнення. Із 27 лютого 2022 вони, у фойє Стрижавського ліцею №1, без вихідних та відпусток плетуть маскування для української армії. За цей час виготовили 793 сітки, загальною площею понад 32 тисячі квадратних метрів. Ними можна накрити 630 танків або стільки ж БТРів. Або зробити невидимими для ворога 30 кілометрів окопів. Маскувальні сітки виготовляють різних

розмірів. Було і спецзамовлення на військовий літак та маленькі сітки аби замаскувати дрон.

Головне правило "стрижавських павучків" - плести з добрими помислами і побажаннями воїнам повернутися живими і неушкодженими. А вони зі свого боку налаштовані працювати до Перемоги. Окрім маскувальних сіток на передову передають хімічні грілки, окопні свічки та все необхідне для бійців.

- Пані Людмילו, розкажіть про роботу "Стрижавських павучків"?

Спочатку плели сітки для воїнів односельців, потім уже для інших підрозділів, можна сказати про замовлення - воїни зверталися, розповідали якою має бути сітка, її розміри, тощо. Свого часу плели сітки для піхоти, маскування на танки, бронемашини, бліндажі, тощо. 24 лютого 2022 року змінило життя кожного з нас. Тому у

госпіталі для поранених бійців.

Розпочинаючи роботу мали лише одну рамку для плетіння сіток. Вона залишилася ще з 2014 року. Згодом за її прикладом збили ще декілька. Нині маємо 5 рамок - 4 менші, однакові за розміром та одна більша.

Спочатку сітки плели з того, що було під руками: дещо залишилося з попередніх років, дещо принесли небаїдужі. Згодом знайшли партнерів у Вінниці вони шили військову форму, а усі обрізки тканин передавали нам. Потім почали закупляти та використовувати спанбонд. Купуємо його різного кольору: беж-трава, олива, зелений піксель, білий та коричневий. Цей матеріал досить легкий, він водостійкий. Тому сітки з нього виходять легкі та практичні. За час роботи до нас за сітками зверталися безліч підрозділів, волонтерів. Військовослужбовців та їх рідних. Ми нікому не відмовили.

У перші дні війни наші сітки ми відправляли та передавали по Вінницькій області - Гавришівка, Калинівка, Гайсин, Вінниця. Потім були Слов'янськ, Краматорськ, Покровськ, Соледово, Бахмут, Піски, Авдіївка, Купянськ, Костянтинівка, Лиман, Чернігівщина, Київщина, запорізький та херсонський напрями. Наші сітки є на лівому березі Херсонщини під Олешками.

Якщо говорити про бригади то наші сітки є у 110, 120, 59, 47, 144, 36 та 35 морській бригаді. Сітки плетемо для різного роду військ. Було й спецзамовлення на військовий літак. Ця сітка була розміром понад 700 квадратних метрів. Спочатку плели шматочки, а потім сплели до купи, щоб вона була необхідного об'єму. Працювали близько трьох тижнів.

- Розкажіть детальніше про вашу команду?

До команди входять адміністрація, вчителі, технічні працівники, учні та небаїдужі односельці. Основною рушійною силою у роботі є наші дівчата-павучки, зокрема Світлана Войтович, Світлана Ортинська, Лариса Степанець, Рая Кришталь, Лариса Комар, Світлана Чижик, Світлана Чернуха, Ольга Севастьянова, Галина Панасюк, Інна Заречена, Ольга Благун, Оксана Бондаренко, Валентина Григоренко, Тетяна Воронюк, Тетяна Смірнова, Надія Білошкурська, Ольга Керезь, Надія Приймак, Галина Очеретна, Валентина Островська, Наталя Подольнюк, Світлана Гарнага, Наталя Тисовська, Тетяна Мельник, Катерина Славута, Тетяна Велга. Також неабияк допомагають ліцеїсти. Зазвичай на постійній основі участь у процесі плетіння беруть 10-20 учнів. До них періодично доєднуються й інші, роблячи свій внесок, хай і кількома влетеними рядками стрічок. Є і такі, хто довго спостерігає, або просто приходять за компанією, а потім стають постійними учасниками.

Серед учнів однією з найактивніших є учениця одинадцятого класу Діана Ільчишен та дев'ятикласниці Ірина та Марина Петренко. Окремо хочу відзначити свої колеги Ігоря Вітюка

та Володимира Дідика - саме вони плели основи, допоки ми не почали їх закуповувати. До речі, Ігор Вітюк долучився до проекту "Народний дрон", він уже закупив комплектуючі і незабаром розпочне роботу. Окрім маскувальних сіток, робимо й окопні свічки (уже виготовили близько 800 штук). За цей процес відповідає Вадим Засік. Ні одна наша відправка не обходиться й без смаколиків - смачні шедеври випікає Галина Дерешук.

Працюємо, хто коли може, але в усіх уже давно "сіткозалежність". Кожен плете за певними правилами, проте на свій лад, тому сітки мають унікальні візерунки й ніколи не повторюються. Ми тут усі - самобутні художники. На жаль, наші твори недовговічні. На війні сітка може прослужити лише декілька днів. Хоча на виготовлення однієї "маскувальниці" потрібен не один день. Тому ми завжди на своєму "посту".

- Із ким співпрацюєте?

- У нашій волонтерській павутині з нами плідно працюють представники БО БФ

"ВОЛОНТЕР - 1" Валерій Фененко, Катерина Бойцюк, ГО "Подільська ластівка"

Оксана Іванькова, волонтери Олена Михальчук, Катерина Бевзюк, Олег Брижатий, Олександр Білобородов, Алла Христюк, Олександр Дубровський, Андрій Дручинський, Андрій Марцинковський, Нелля Штіп. Вони передають наші сітки бійцям допомагають коштами аби закупити матеріали для сіток. Адже вони теж не дешеві, до прикладу рулон спанбонду коштує близько 5 тисяч, майже стільки коштує й основа для сіток. Значну частину коштів знаходять та аку-

люди починають забувати, що у нас війна. Для багатьох її не існує, або вона десь далеко. Багато хто забуває про те, завдяки кому це "далеко", забуває дякувати та допомагати військовим. Хлопці так само стомилися, втім не дають задню, йдуть вперед. Це найкращий мотиватор для нас також не збавляти темпів. Ми всі робимо спільну справу. Хтось більше, хтось менше, але прагнемо одного, - щоб воїни якнайшвидше повернулися додому живі та неушкоджені - це для нас дуже важливо. Для цього працювали, працюємо і будемо далі працювати.

- Чи на вашу думку зараз змінилося ставлення людей до війни?
- На жаль,

САМОЗАКОХАНА ПАВА

- Ти не забула, Маринко, що у мене за два тижні ювілей? - телефонує сестра Люба з Подільська.

- А коли я щось забувала?

- Моя рідненька, ти у мене - молодець! Красенько запрошую вас з Іваном трохи раніше, щоб час планували. А пізніше скажу, в якому ресторані і о котрій годині відзначитимемо день народження.

Марина з чоловіком на прохання сестри взяли на урочистості свою п'ятнадцятирічну внучку Настю, бо Любина внучка Ліза з нетерпінням її чекає. Дівчата змалку дружать.

Родинні святя-завжди хороший привід побачитися й поспілкуватися з родичами, особливо з тими, хто далеко мешкає і зрідка приїздить. Як ось двюрідна сестра Марини й Любови Тамара з Кишиньва. Забігаючи наперед скажу, що Насті й Лізаветі вона дуже не сподобалась. Настя, коли поверталася додому, обурювалася її поведінкою: «Ця твоя сестра з Молдови, бабусю, м'яко кажучи, дивна. От ми з Лізою насміялися з неї! Ти помітила, як вона до всіх ставилась зверхньо? Ну, прямо королева приїхала до нас! Весь час демонстративно діставала з клатча дзеркальце й милувалася собою. Щось з'їсть - і вже підфарбовує губи або носа пудрить. Вона хто у тебе? Педагог? То хіба може собі дозволити подібне культурна жінка? А яка у неї зачіска? Гора мотлоху на голові. А як тобі її міні-спідниця? Ми з Лізою ще ніколи не бачили, щоб стара баба отак голі ноги виставляла напоказ. Ще й золоті з кількома на себе начіпляла. Ну щоб у вуха, в п'ять рядів на шії і на кожному пальці по кілька каблучок - це вже перебір... Ні, я б не хотіла мати таку бабусю. От ти і Люба у нас найкращі!..»

Марина спочатку захищала Томку. Мовляв, зовсім не стара вона баба, їй всього п'ятдесят сім, а не вісімдесят, зачіска у неї дуже дорожа, кожне пасмо укладене акуратно й залаковане, що танцює вона гарно... Та у Насті свої контраргументи: «Ага, до дядька Василя як причепилася з тими танцями, до ледве відкараскався...»

Приїхали додому, а Марині не спиться. Все перед очима розфуфурена Тамара та Настюшина критика на її адресу в вухах. І нахлинули спогади...

Вони навчалися в одному класі, їхні батьки-рідні брати. В Марининій родині, крім неї, є ще старші брат і сестра, Тамара - одна у своїх батьків. Марина росла скромною, доброю і чуйною. Тамара - повна протилежність. Несла себе так пихато й гордовито, що однокласники поза очі називали її егоїсткою і самозакоханою принцесою. Тамара була відмінницею. Марина теж не пасла задніх, але не любила математику, тому на медаль, як двюрідна сестра, не претендувала.

Після закінчення педінституту Тамара отримала направлення, саме перед розвалом Союзу, до Кишиньва. Три роки працювала в престижному дитсадку вихователькою, тоді призначили директором. Вийшла заміж за чоловіка, двоє дітей якого відвідували очолюваний нею дитсадок, а дружина загинула. Сам він був викладачем технікуму, надіявся, що ця симпатична й елегантна жінка замінить маюкам матір.

Марина з Іваном побували у них в гостях. Тамара висловлювала невдоволення «цими чужими дітьми, які відбирають у неї безліч часу. Через них ніколи слідкувати за собою». Запамяталося, як нестерпно ставилася Тамара в присутності гостей до свого чоловіка. Сама пила коньяк, а йому не можна-алкоголіком стане. При всіх треба було зауважити, що він неправильно виделку в руці тримає, серветку впустив, бо незграбний, і т.д. Георгій терпляче мовчав на всі зауваження-повчання, але було видно, як міняється колір його обличчя. «Цей шлюб приречений!», - зробила тоді висновок, повертаючись з гостини, Марина. Так і сталося.

За два роки вийшла сестра заміж вдруге. Теж за вдівця, директора великого заводу. У нього підростав шестирічний син. Згодом Тамара народила йому доньку Віолетту. Коли отримали від підприємства трикімнатну квартиру-поклікала Марину на оглядини. Вихвалялася двома шафами дорогого супермодного одягу, золотими прикрасами. А у всьому іншому Тамара, як і раніше, була, що називається, в своєму репертуарі. Дівчинку й хлопчика доглядала нянька. «Я - жінка, а не домашня робітниця. Я - королева!» - зухвало товкла вона весь час Михайлові. Терпів він терпів, та й набридло, запропонував розлучитися. «Діли квартиру навпіл!» - вигнала дружина.

Заможні Михайлові батьки, котрі дуже любили внучку Віолетту, придбали для неї двокімнатну квартиру з евро-ремонтom.

Тамарині батьки (вона продала їхній будинок на малій Батьківщині й придбала в селі неподалік Кишиньва) приїздили по черзі нянчити внучку, коли хворіла, влітку забирали до себе. Хороша дівчинка виросла, відповідальна. Закінчила університет. Тамара попередила: «Жениха тобі, Віолетто, обирай тиму я!».

- Мамо, ти собі не можеш чоловіка знайти зі своїми примхами королеви, це й мені хочеш долю скалічити, - плакала донька.

Проте Тамара таки домоглася свого: видала її заміж за старшого на десять років успішного бізнесмена. На щастя, Віолетта поступово закохалася в нього. Добре живуть. Їхньому синочкові майже три роки, а бабуся Тамара бачила його лише двічі - на один і два роки. Донька запрошує, а у мами одна відповідь: «У мене тиск, я не можу». У неї й справді напружений графік життя, скарги Жана Марині. Робота, фітнес-клуб, салон краси, магазини, кіно, вистави. Донька з внуком не вписуються в цей ритм, як і 90-річна матуся, котра самотньо живе в селі після смерті батька. Радіє, що внучка не забуває, продуктами забезпечує, всім необхідним.

- І в кого Тамара вдалася? - сумно сказала при зустрічі Марині. - Ми ж душу в неї вкладали, а виростили самозакохану паву...

ПОДРУГА - КУМА

«Які риси характеру ви найбільше цінуйте в людині?» - на це запитання анкети, розданої вчителькою Світлавою Петрівною, восьмикласники відповіли по-різному. Надія Захарова на перше місце винесла доброту, далі написала: чесність, вірність, прагнення до знань...

Її подружка Ніна Карамель відбулася одним словосполученням: «Впевненість у собі». Недовго думала й над другим запитанням: «До чого прагнете в житті?». Відповіла: «Вдало вийти заміж».

Після закінчення школи життєві шляхи дівчат трохи розійшлися. Ніна обрала, як вона вважає, «земну й прибуткову» справу і поїхала навчатися на кулінара. Надія вступила до медучилища.

Канікули проводили разом. «Ми обидві носитимемо на роботі білі халати, - весело сказала якось Ніна. - Тільки я відпрацюю на кухні в кафе чи ресторани зміню та й піду додому, прихопивши з собою чогось смаченького, а у тебе, Надько, ні вдень, ні вночі спокою не буде».

- То й не треба! Зате я люблю свою професію, а тоби аби зміну відбутися... - І вдало заміж вийти - ти ще забула мене «вкусити».

Невдовзі вона й справді вийшла заміж за Олега, власника кафе з сусіднього села, старшого за себе на дванадцять років. «От комусь з парубків кислотиц сняться», - не раз говорила їй в юності бабця Євдокія за впертість та ледачкуватість. Тим «щасливчиком» виявився «старий холостяк» Олег. Він же мріяв, що спільно з молодшою дружиною - дипломованим кухарем широко розвинути підприємництво, щоб земляки з усієї округи могли саме у них відзначати весілля, христини чи ювілей. «Але не на ту натрапив», - жартували колеги.

- Не гоже мені, хазяйці такого закладу, зі своєю пишною фігурою куховарити, - втормачувала без кінця чоловікові Ніна. - Буду приймати замовлення, контролювати людей на кухні, гроші рахувати.

Надія з Василем, місцевим фермером, своє весілля відзначили скромно, бо хворіла його мати. За викликами сина медсестра часто відвідувала цю жінку, колишню сільську вчительку.

Завдяки зусиллям невістки - медика Марія Іванівна поступово одужувала. Вона не могла нахвалитися перед сільчанами добротою, людяністю та професійністю Надії, співчувала, що їй багато доводиться працювати. Коли народився онучок Василько - допомагала його доглядати. Готуючись до хрестин малюка, Василько запросили в куми Ніну. Вона погодилась без особливого ентузіазму, адже до дітей була байдужою, не поспішала подарувати радість батьківства своєму чоловікові.

Одного літа у Ніни та Олега сталася біда: пожежа завдала значних збитків через загоряння проводки в їхньому будинку. Надія з Василем, почувши плач подружки в телефонній трубці, відразу примчали. Більше двох місяців мало не щодня по кілька годин самі займалися реконструкцією житла ще й друзів привозили на поміч.

В шість років їй малий синчик раптом захворів, треба було терміново везти до обласної лікарні. А з грішми - тимчасові труднощі, не вистачало на бензин. Це й зрозуміло, бо Василь перед жнивнами придбав нову техніку, до Надіїної зарплати залишалося два тижні.

- Зателефонуй до куми Ніни, у них з Олегом завжди є свіжа копія, - порадив чоловік. - Ми ж скоро відамо.

- Не можу виручити, Надько, їй - Богу, самі в скруті сидимо, - відмовила подруга, незважаючи на те, що вони давно завершили ремонт дому і бізнес процвітає.

Йшлося ж всього про тисячу гривень! Звичайно, подружжя Веслових їх протягом п'ятнадцяти хвилин без зайвих пояснень покинуло у сусідів і вирушило з дитиною до лікарні. На щастя діагноз місцевих лікарів не підтвердився, стан здоров'я Василька швидко поліпшувався. Борг за два тижні чуйним людям повернули.

Але за тиждень Ніниним дзвінком були просто ошелешені: «Надько, знаєш де ми з Олегом знаходимось? П'ємо «Нафтусю» в Трускавці!».

- Пийте на здоров'я, - стримано побажала Надія. Наступного разу вийшла Ніна на зв'язок через місяць.

- Привіт, Надько, ти - моя остання надія. Після санаторію щось кепсько себе почуваю, твої масажі будуть дуже доречними.

- Гарзд, чекатиму. Перед масажем, приїхавши до кумів додому вечірньої пори, Ніна неспішно продемонструвала свої обновки, придбані під час відпустки. Не так для Надії, як перед Василем зухвало й звабно моделлю походжала у сукнях, напрошуючись на компліменти.

- Як ти гадаєш, Василечку, мені пасує смарагдова сукня, а бордова, а як тобі ці наряди? - все перепитувала пишногорода кума.

- Я не знавеч моді, хай тобі моя Надійка скаже.

- Та хто про моду говорить! Я про врודу! - лагідно сказала, коли Надія вийшла помити руки перед масажем й прихопити крем.

- Для мене кращої від Надюшки жінки нема й не буде.

- Ой, тільки не перебільшуй Надькіне значення в своєму житті. Я кохаю тебе сильніше, з першого погляду. До нестями, Васюк! Одне лишень слово - і я твоя, мій жаданий кумцю, мій соколик ясний! - простягла до нього руки.

- Боюсь, Ніно, що в одне не вкладаюся. Забирай свої речі - і геть звідси! Нічого тут крадькома шури-мури розводити. Теж мені - вірна подруга ще й кума... - Ой-ой, який відданий Надьці. Та вона ж своєю добротою й любов'ю все село зігриває, тільки не тебе. У неї для тебе часу і сил бракує!

- Дарма, мені вистачає її ніжності... - Ніно, ти куди? - зустріла її на порозі Надія. - А масаж?

- Я передумала, Васюк своєму роби! І не треба мене проводити... - грубо відрубала й демонстративно понесла себе стокілограмову до автівки.

ПРОЗРІННЯ

Люди розійшлися з поминального обіду і Валентина дала волю сльозам. Я не зупиняла. Хай поплаче, може стане легше на душі, адже сльози теж лікують. Нести далі цей біль їй просто несила.

Валя дістала з шафи альбом, знайшла там велику фотокартку і показує мені:

- Цей знімок зробив наш сусід - фотограф у день народження мого тата. Його, тодішнього голову колгоспу, прийшла до нас додому привітати майже вся контора, бо перебував на лікарняному - апендицит видалили. Мені саме шість років виповнилося. Ось на лавці сидять головний бухгалтер Стефанія, працівники бухгалтерії Ліда, Марія, Неля, Паша, касирка Люба. Зверніть увагу, які всі вони розфуфурені, нарядні й задоволені життям.

- А це хто самотньо стоїть на задньому плані?

- Моя мама... - Вродлива. Але вона - повна протилежність го-стям. Скромний сірий піджачок, сумні - пресумні очі. Чи мені здається?

- Так і було. Мама не хотіла фотографуватися.

Сусід наполіг. Я вже потім, дивлячись на цю світліну, думала: ніхто з тих конторських крис не уступив їй місце на лавці поряд з чоловіком і дитиною! Стала, мов чужа, за моєю спиною. А я, ду-репа, вже тоді, маленькою, діставала маму, завдавала їй болю і страждань своєю поведінкою. Мало їй від тата діставалося, то ще я додавала.

Батько був ще тим гультьєм. Всі ці видри на фотці - його коханки в різні часи. Бувало, посвариться з мамою - і до Стефки, ще й мене з собою бере на день - два, в машину садить. Мені байдуже, що мама просить залишитися з нею, мені - аби покатався з ним.

Стефка рада старатися. На мою маму бруд лле, мені платтячка купує. Я ж не розуміла, за чий гроші виявляє вона таку щедрість.

Я піростала й вдома мамі постійно псувала нерви. Бо, мовляв, тітка Стефа цукерками пригощає, а мама - вчителька лише уроки змушує робити, прибирати в своїй кімнаті, вітаміни їсти, зуби чистити...

Лідка, Любка й Нелька, до яких пізніше возив мене батько, Стефку шльондрю і крадійкою називали, «по ній тюрма плаче» - говорили. Ось які «подружки» під одним дахом в конторі сиділи, одна одній всміхалися у вічі... Але я чомусь росла й хотіла бути схожою саме на них, вульгарно вдягнутих і нафарбованих, що так і сипалися «жирними» анекдотами і зваблювали мого тата.

Свою маму чомусь зневажала. Вона лише губи злегка підфарбовувала. Я бачила, що вона й без косметики краща за всіх цих тіток. Мала завжди горду поставу, елегантно, хоч і скромно, одягалася. А як її діти любили! Ви ж бачили, скільки колишніх учнів проводжало в останню путь...

Чому ж вона дозволяла татові себе зневажати? Навіть коли він раптово помер, настроєна проти неї конторськими зміюками, я все більше й більше ненавиділа свою маму, доводила до сліз. Вона терпіла всі витівки й дивилася на мене сповненими невмирового болю, але люблячими очима.

У випускному класі я взагалі неначе з цепу зірвалася. Боже, яка ж була дурна! Закохалася в гітариста Костю, дуже популярного хлопця в селі, який грав та співав у складі ВІА на танцях і концертах. Мама, дізнавшись, що я два місяці вагітна, а Костя кудись втік, посивіла за одну ніч. Все ж змусила мене не йти на аборт, допомогла успішно скласти іспити. Я, народивши доньку, залишила її мамі, а сама, їй на зло, вступила до інституту й вчилася... на бухгалтера. Не могла іншу професію обрати. Ось яким я чудовиськом була!

Валя, витираючи рушником сльози, що рясно заливали обличчя, продовжувала сповідь і вже, здавалося, ненавиділа себе за все, що коїла проти рідної матері. А вона, незважаючи ні на що, росла її дитину, передавала автобусом до Одеси важкі валізи й гроші, аби донька нормально харчувалася й гарно одягалася. Тепло зустрічала на свята й проводжала.

- Як скрутно їй не доводилось, малу мою, Настуню, виховувала в повазі до мене, мами-зоулі. Я згодом вийшла заміж, але дітей більше Бог не дав. Видно, це його кара за моє ганебне ставлення до матусі. Часто думаю: якби вона тоді не наполягла, витріпавши собі всю душу, я б позбулася дитини і ніколи не пізнала б радості материнства. А так є кому радіти, є до кого на старості прихилитися. Донька виросла дуже розумною, доброю та милосердною. Коли мама моя захворіла - вона взяла відпустку й турбувалася про бабусю до останнього її подиху. Не я була поруч, внучка не відходила від неї!

Як мені вимолити у Бога прощення за свою негідну, безглузду поведінку - не знаю. Душа рветься навпіл від невдоволення собою, щ не вміла цінувати, не приділяла навіть під час хвороби мамі належної уваги. Лише тепер, коли її не стало, неначе від страшного сну прокинулася, прозріла. Та пізно... Вже нічого не вдієш, не повернеш, не скеруєш. Тому хочеться на весь світ усім, хто має матусь, кричати: бережіть їх, не завдавайте болю! Нікого не слухайте, як колись я, живіть своїм розумом!

Валентина притулила до грудей портрет, з якого мило усміхалася її красива мама, і благала, вірячи, що та чує: «Мамочко, ріднєнька, прости свою погану вівцю - доньку, прости!..».

В цей момент до кімнати зайшла Настя зі своїми двома дітками - сином і донькою. Малюки кинулися до бабусі:

- Бабцю, бабцю, ти плачеш? У тебе щось болить?

- Душа болить, мої сонечка, але ви - мої ліки, - відповіла і міцно обняла внученят.

Вітаємо ветеранів війни та праці

Цього тижня свої ювілейні дні народження святкуватимуть:

90-річчя відзначатиме жителька с.Стадниці - **Домна Андріївна ПАСТУШЕНКО** (23 січня).

Від імені активу Вінницької районної та місцевих ветеранських організацій щиро зичу іменинниці міцного здоров'я, достатку й злагоди в родині, гідної пошани від суспільства та держави, довгих літ щасливого життя під мирним українським небом.

Із повагою,
Петро ВАСИЛИНИЧ,
голова Вінницької районної організації ветеранів.

ПЕРЕДПЛАТИТЬ «ПОДІЛЬСЬКУ ЗОРЮ» ШАНОВНІ НАШІ ВІДДАНІ ЧИТАЧІ.

Продовжуємо випуск однієї із найстаріших газет краю, аби Ви дізнавалися новини з життя громад, району, області та України. Сподіваючись на кращі часи продовжуємо передплату на 2024 рік.

Передплата з поштовими послугами становить:

(61487): на місяць - 57,00 грн.,
на 3 місяці - 141,00 грн., 6 місяців - 267,00 грн., 1 рік - 519,00 грн.

18 січня - хмарно, дрібний дощ, t вдень +2...+4°C, вночі -1...+1°C. **19 січня** - хмарно, дрібний сніг, t вдень -2...+1°C, вночі +1...+3°C. **20 січня** - хмарно, вночі сніг, t вдень -1...-3°C, вночі -3...-5°C. **21 січня** - хмарно, без опадів, t вдень -3...-10°C, вночі -1...-5°C. **22 січня** - хмарно, без опадів, t вдень -1...-4°C, вночі -11...-14°C. **23 січня** - хмарно, дрібний дощ зі снігом, t вдень +2...+3°C, вночі -3...-4°C. **24 січня** - хмарно, дрібний дощ зі снігом, t вдень +3...+5°C, вночі +1...+2°C.

Триває природоохоронна акція «годівничка»

Організує її Вінницька обласна станція юних натуралістів. Метою операції є підготовування птахів у зимовий період, адже майже половина їх гине без допомоги людей від голоду та холоду. А птахи - санітари природи. Тобто, як кажуть фахівці, вони допомагають підтримувати нормальний стан природи, поїдаючи шкідливих комах, яких може розплодитись занадто багато. Наприклад, на одній березі знаходиться близько 30 тисяч комах, які шкодять дереву.

Природоохоронна акція «годівничка» проходитиме по всій Україні, в першу чергу, у загальноосвітніх школах, на станціях юних натуралістів. Але до неї можуть приєднатися всі бажаючі.

Акція проходить у кілька етапів. На першому етапі встановлюються стаціонарні годівнички, у які спочатку насипають trochu корму. Таким чином вдається привабити птахів, серед них і мігруючих. Вони заради постійної їжі можуть відклати або взагалі відмовитися від подорожі в теплі краї. На другому етапі, зимовому, і на третьому, передвесняному, птахів підгодовують якомога краще. Різним птахам потрібний різний корм. Горобцям - крихти хлібу і несолоне сало, дроздам, снігурям і омелюхам - ягоди калини, горобини і бузини, синицям - насіння соняшнику,

гарбуза, кавуна.

- Морози - важкий період для наших пернатих друзів. Ми маємо їм допомогти, підгодовувати смаколикамі взимку. Якщо пташку нагодувати, вони зможуть витримати морози. Цим нині опікуються наші юннати в рамках акції «годівничка». Приміром, активно долучилися вихованці гуртків «юні друзі природи», «екологічні мотиви в побуті подолань» і «беремо натхнення у природі», - сказала завідувача відділом екології та охорони природи Вінницької обласної станції юннатів Інна Побережнюк.

Природоохоронна акція «годівничка» стартувала у грудні і триватиме до весняного потепління.

Михайло МИХАЙЛОВ.

Збиратимуть пластиків кришечки, аби допомогти ЗСУ

У Вінниці, в межах співпраці міських навчальних закладів з Фондом громади "Подільська громада", встановлюють спеціальні контейнери для збору кришок від пластикових напоїв. Загалом 40 таких контейнерів надають школам і дитячим садкам міста, і більшість з них вже передали в освітні заклади.

Зібраний пластик буде відправлено на переробку, а отримані кошти підуть на придбання безпілотника для підрозділу аеророзвідки Сил Спеціальних Операцій. Ця ініціатива дозволить дітям та учням не лише зменшити кількість відходів і долучитися до управління вторинною сировиною, але й виявити підтримку Збройним Силам України.

"Ми маємо усіма способами допомогти нашим військовим, бо завдяки їм можемо навчатись та жити у відносно спокійних умовах. Спільними силами допомагаємо врятувати дорогі життя та таку потрібну техніку там, де рахунок йде на хвилини. На цьому ми не зупинимось, адже війна стосується кожного і ми продовжуємо наближати українську Перемогу", - зазначає директор департаменту освіти ВМР Оксана Яценко.

За матеріалами медіа.

Вінницький ліцей №20 впроваджує проект мікрогрину з подальшим сприянням Збройними Силами України

Вінницький ліцей №20 з початку цього року вирішив долучитись до реалізації нового інноваційного проекту - вирощування мікрогрину з подальшою реалізацією продукції, який має назву "Розумний город". Цей проект є не лише способом навчати школярів сільськогосподарським навичкам, але й благодійним внеском вінницької молоді для Збройних Сил України.

Головна ідея проекту полягає в тому, що частина коштів, отриманих від продажу мікрогрину буде спрямовуватися на благодійний фонд, який підтримує Збройні Сили України. Це дозволить не лише надавати допомогу важливій інституції української оборони, але й виховувати у школярів патріотичні цінності, відчуття відповідальності за рідну країну та усвідомлення важливості оборонних потреб. Однією з найбільших переваг цього проекту є можливість вивчення сільськогосподарських навичок школярами з перших днів навчання. Вони отримують практичні знання про процес вирощування мікрогрину, опанують уміння доглядати за рослинами та збирати врожай. Цей досвід сприяє їх особистому та професійному розвитку, навчить відповідальності та навіть допоможе в майбутньому відкрити власну справу.

"Педагогічний колектив спільно з учнями вирішив взяти участь в цьому проекті, який діє за підтримки посольства Королівства Нідерландів в Україні. Умови участі досить серйозні, фінансові звіти та документація, зокрема і встановлена мінімальна сума, на яку ми повинні продати мікрозелень, аби знову безкоштовно отримати засоби для вирощування мікрогрину", - каже заступниця директора з навчально-виховної роботи Оксана Загородня.

Як розповіла учасниця проекту Дарина Турчак, до справи учні ставляться відповідально, оскільки розуміють, що не лише займаються підприємницькою діяльністю, а ще й підтримують українську армію.

"Наразі наша команда складається з п'ятнадцяти учнів, серед яких: десять агрономів, які займаються посівом та доглядом за мікрозеленню, також бухгалтер і маркетологи. Тобто кожен виконує свою не менш важливу функцію, задля спільного результату", - коментує Дарина.

За словами учасників проекту, мікрозелень, яку вони вирощуватимуть має безліч користі для здоров'я та доброби: висока харчова цінність; покращення імунітету; збалансований склад поживних речовин; підтримка здорового шлунково-кишкового тракту; зниження ризику серцево-судинних захворювань.

Астрологічний прогноз на 22 - 28 січня

ОВЕН (21.03-20.04). Виявіть властиву вам сумлінність і пунктуальність, зверніть пильну увагу на дрібниці, і вам не доведеться виправляти помилки, їх просто не буде. Постарайтеся менше критикувати колег по роботі, пам'ятайте, мовчання - золото, вони й так усе зрозуміють. У вихідні можете розраховувати тільки на свої сили, друзі не завжди зможуть вам допомогти. Сприятливий день - понеділок, несприятливий - середа.

ТЕЛЕЦЬ (21.04-20.05). Спробуйте зосередитися на поточних справах. Саме від цього залежатиме ваша успішність найближчим часом. Навіть якщо не занадто подобається нинішнє місце роботи, не поспішайте шукати нову сферу прикладання своїх трудових ресурсів. Ділові знайомства нині будуть на рідкість конструктивними, корисними та приємними. Постарайтеся їх не уникати. Сприятливий день - вівторок, несприятливий - п'ятниця.

БЛИЗНИКИ (21.05-21.06). Доведеться неабияк потрудитися, щоб удача була на вашому боці. Придивитися до "підводних плинів" на роботі, щоб не опинитися остороною найважливіших подій. Зростає ваш авторитет на роботі та вплив на близьких. У вихідні займіться особистим життям, зірки обіцяють щось романтичне. Сприятливий день - середа, несприятливий - субота.

РАК (22.06-22.07). Необхідно реалістично подивитися на деякі речі та ухвалити іноді навіть не зовсім приємні для вас рішення. Деякі люди з вашого оточення нарешті покажуть свої справжні обличчя, що дозволить розібратися, хто вам ворог, а хто друг. Гарний період для просування вгору службовими сходами. У вихідні виявіть ініціативу та заповзятливість в чомусь новому, хоча це схвалять далеко не всі. Сприятливий день - п'ятниця, несприятливий - середа.

ЛЕВ (23.07-23.08). Прагнення до самовдосконалення піде вам на користь. Побойтеся не-

правильних авторитетів, поруч з вами може опинитися чарівна, але порожня людина або навіть ошуканець. А от думки навколишніх варто прислухатися, тільки в цьому випадку всі, починаючи з начальства та ділових партнерів і закінчуючи близькими людьми, почнуть зважати на вас. У вихідні можна зайнятися вирішенням житлових питань, що давно назріли. Сприятливий день - вівторок, несприятливий - четвер.

ДІВА (24.08-23.09). Не варто витрачати занадто багато часу на будівництво повітряних замків. Набагато корисніше подбати про землю. Причому можна використовувати найрізноманітніші методи, у тому числі й інтриги, головне - увага до дрібниць і старанність в обміркуванні дій. Бажано не показувати оточуючим своє нетерпіння, інакше всі справи можуть піти шкереберть. У вихідні ви здатні згорнути гори, показати себе в усьй красі. Сприятливий день - п'ятниця, несприятливий - вівторок.

ТЕРЕЗИ (24.09-23.10). Рекомендується виявити активність і наполегливість. Вас можуть порадувати довгоочікувані новини. Покладайтеся на власні сили, але й від допомоги колеги і друзів не відмовляйтеся. Можуть відбутися втішні події в особистому житті. Вихідні проведіть у колі родини. Сприятливий день - середа, несприятливий - понеділок.

СКОРПІОН (24.10-22.11). Світ гідно оцінить усі ваші таланти та здатності. Добитися визнання й поваги допоможуть творче мислення, коректність, терпіння та тактовність. У вихідні зосередьтеся на головному, інакше через другорядні дрібниці можете упустити удачу. Сприятливий день - понеділок, несприятливий - середа.

СТРЕЛЕЦЬ (23.11-21.12). Не рекомендується змінювати звичну сферу діяльності. Якщо прагнете

просунутися службовими сходами, намагайтеся викладати свої думки гранично ясно та коротко. Знайомі можуть посвятити вас у таємниці свого особистого життя, але краще нікому більше про це не говорити, тому що плітки, що поширюються, можуть зашкодити вам. Вихідні - прекрасний час для примирення та відновлення дружніх зв'язків. Сприятливий день - середа, несприятливий - п'ятниця.

КОЗЕРІГ (22.12-20.01). Не дозволяйте зловживати вашою сумлінністю. Не варто намагатися працювати за всіх та брати на себе всю відповідальність. Слід остерігатися надмірної імпульсивності в справах і потурання деяким своїм слабостям. У вихідні прагніть реалізувати все, що ви намітали, не зупиняйтеся на досягнутому. Сприятливий день - четвер, несприятливий - вівторок.

ВОДОЛІЙ (21.01-20.02). Не бійтеся нових починань, але при цьому розмірюйте з реальністю власні сили. Поринаючи в роботу, не забувайте, що ще існують і інші життєві сфери, які можуть зажадати від вас пильної уваги. Може прийти важлива інформація від вищою начальства. У вихідні небажано занадто метушитися, інакше дорогецьний час розтратите по дрібницях. Сприятливий день - п'ятниця, несприятливий - четвер.

РИБИ (21.02-20.03). Зможете довідатися багато нового від колеги. На вас очікує удача в справах, варто задуматися про додаткову роботу, яка розширить можливості у фінансовому плані. Але є небезпека переоцінити власну значимість. У вихідні насолодіться спокоєм, затишком і тишею. Сприятливий день - понеділок, несприятливий - середа.

"ПОДІЛЬСЬКА ЗОРЯ"

Вінницька регіональна газета.

редактор
Ф.І.БЕЖНАР

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ
ПЕРІОДИЧНОГО ВИДАННЯ:
ДЛЯ ОРГАНІЗАЦІЙ - 40699;
ДЛЯ НАСЕЛЕННЯ - 61487

Газета зареєстрована
Головним територіальним
управлінням юстиції у
Вінницькій області
15.03.2019 р.
Реєстраційне свідоцтво
ВЦ №1051-409 ПР.
Засновник: Трудовий
колектив Товариства з
обмеженою
відповідальністю "Редакція
Вінницької регіональної
газети "Подільська зоря"

Газета виходить щочетверга,
видається українською, а також
російською мовами. Спосіб
друку - офсетний, обсяг 3
друковані аркуші. Формат А-3.
Розповсюджується
у Вінницькій області.

Видавець: Товариство з
обмеженою відповідальністю
"Редакція Вінницької
регіональної газети
"Подільська зоря".

Редакція не завжди поділяє точку
зору авторів публікацій. Відповідаль-
ність за надруковані та вкладені в
газету листівки, матеріали, рекламні
оголошення несуть автори та
рекламодаєць. Редакція залишає за
собою право редагувати та скорочу-
вати текст. При передруці матеріалів
посилання на «Подільську зорю»
обов'язкове. Матеріали, позначені
P, публікуються на правах
реклами.

РОЗРАХУНКОВИЙ РАХУНОК:
№UA65302076000026007300901415,
Вінницьке обласне управління АТ
«Ощадбанк», МФО 302076,
інд. код 02471361,

Адреса редакції:
21100, м. Вінниця,
вул.Брацлавська, 31.
Телефон редакції:
27-77-07.

Зам. №242803.

Наклад - 1500.

Газета віддрукована
у ТОВ "Прес
Корпорейшн Лімітед",
м.Вінниця,
вул.Чехова, 12-б.
Тел. (0432) 55-63-97.